

Χωρίς αυτούς...

Η αλήθεια είναι κάτι εύπλαστο, ειδικά όταν την πιάνω στα χέρια μου. Γι' αυτό, πρέπει να ευχαριστήσω τους ακόλουθους υπέροχους ανθρώπους επειδή με άφησαν να πλάσω την αλήθεια τους, κάποιες φορές σε σημείο που να μην αναγνωρίζεται: την Εισαγγελία του Αμπερντίν επειδή με βοήθησαν να καταλάβω τον τρόπο λειτουργίας του δικαστικού συστήματος της Σκοτίας, τον Τζορτζ Σάνγκστερ της Αστυνομίας του Γκράμπαν για τις ανεκτίμητες πληροφορίες του σχετικά με τις αστυνομικές διαδικασίες, και την «πρώτη κυρία του νεκροτομείου», την Ίσμελ Χάντερ, προϊσταμένη παθολογοανατόμο του Βασιλικού Νοσοκομείου του Αμπερντίν, η οποία είναι, όπως πάντα, μια σταρ.

Επίσης, οφείλω ευχαριστίες στον Φίλιπ Πάτερσον –που δεν είναι μόνο ένας αναθεματισμένα καλός ατζέντης, αλλά κι ένας καλός φίλος– και σε όλους στο Marjacq Scripts: τις θαυματοποιούς επιμελήτριές μου Τζέιν και Σάρα, την ευφυή, καταπληκτική ομάδα στους ΧάρπερΚόλινς, ειδικά τους Αμάντα, Φιόνα, Κέλι, Τζόι, Ντέιμον, Λούσι, Αντρέα, και όλους εκείνους που έκαναν εξαιρετική δουλειά ώστε να βγει εκεί έξω αυτό το δημιούργημα, την Κέλι στο Σεντ Μάρτινς Πρες και την Ίνγκεμποργκ στο Τίντεν, για την πο-

λύτιμη συνεισφορά τους σε αυτό το βιβλίο, και τον Τζέιμς Όσβαλντ για τις προτάσεις του και τις φωτογραφίες τυριών.

Θα πρέπει μάλλον να ευχαριστήσω και τον Τουριστικό Οργανισμό του Αμπερντίν, που δεν με λιντσάρισε όταν κυκλοφόρησε το προηγούμενο βιβλίο. Για να τους παρηγορήσω λίγο, τους λέω ότι το σκηνικό αυτού εδώ είναι καλοκαιρινό.

Αλλά κυρίως πρέπει να ευχαριστήσω τη σκανδαλιέρα γυναίκα μου, τη Φιόνα (αλλιώς θα με σκοτώσει).

1

Ο δρόμος ήταν σκοτεινός όταν μπήκαν στο εγκαταλειμμένο κτίριο με τα σανιδωμένα παράθυρα: ρακένδυτοι νεαροί με βρόμικα τζιν και μπουφάν με κουκούλες. Τρεις άντρες και δύο γυναίκες, σχεδόν πανομοιότυποι με τα μακριά μαλλιά τους, τα τρυπημένα αυτιά, τις τρυπημένες μύτες κι ένας Θεός ξέρει τι άλλο τρυπημένο. Τα πάντα πάνω τους ούρλιαζαν «Σκότώσέ με!»

Ο άντρας χαμογέλασε. Πολύ σύντομα θα ούρλιαζαν πραγματικά.

Η κατάληψη βρισκόταν στο μέσο μιας σειράς από εγκαταλειμμένα διώροφα κτίρια – βρόμικοι γρανιτένιοι τοίχοι που φωτίζονταν θαμπά από τους φανοστάτες του δρόμου και παράθυρα καλυμμένα από χοντρές σανίδες κοντραπλακέ. Εκτός από ένα παράθυρο στον δεύτερο όροφο, που άφηνε μέσα από το βρόμικο τζάμι του να ξεχύνεται ένα αρρωσιάρικο φως, υπό τη συνοδεία δυνατής χορευτικής μουσικής, ο υπόλοιπος δρόμος ήταν ερημωμένος, εγκαταλειμμένος, καταδικασμένος σαν τους ενοίκους του, δεν έβλεπες πουθενά ψυχή. Κανένας δεν θα τον έβλεπε να κάνει τη δουλειά που λογάριαζε.

Εντεκάμισι και η μουσική έγινε ακόμα πιο δυνατή, ένας

ρυθμικός γδούπος που θα κάλυπτε εύκολα κάθε θόρυβο που θα έκανε ο ίδιος. Δούλεψε πάνω στο πλαίσιο της πόρτας, σπρίβοντας το κατσαβίδι στον ρυθμό της μουσικής, και μετά έκανε ένα βήμα πίσω να θαυμάσει το αποτέλεσμα – γαλβανισμένες ξυλόβιδες εφτάμισι εκατοστών γύρω γύρω από την πόρτα, που την κρατούσαν γερά βιδωμένη πάνω στο κούφωμα, εξασφαλίζοντας ότι θα παρέμενε αμετάκλητα κλειστή. Ένα χαμόγελο έκοψε στα δύο το πρόσωπό του. Θα ήταν ωραίο. Θα ήταν το καλύτερο.

Έχωσε το κατσαβίδι πάλι στην τσέπη του, σταματώντας για μια στιγμή να χαϊδέψει το ψυχρό, σκληρό μέταλλο. Κι αυτός είχε σκληρύνει, και το παντελόνι του είχε φουσκώσει αποκαλύπτοντας την ευχαρίστησή του. Πάντα του άρεσε αυτό το σημείο, λίγο πριν ξεκινήσει η φωτιά, όταν τα πάντα ήταν έτοιμα, όταν κανένας τους δεν είχε πλέον δυνατότητα διαφυγής. Όταν ο θάνατος ζύγωνε αμείλικτος.

Έβγαλε αθόρυβα τρία γυάλινα μπουκάλια κι ένα πράσινο πλαστικό δοχείο με βενζίνη από το σακίδιο στα πόδια του. Αφιέρωσε ένα ευτυχισμένο λεπτό για να ξεβιδώσει τα καπάκια των μπουκαλιών, να τα γεμίσει με βενζίνη και να βάλει στη θέση τους το φιτίλι από κουρέλια. Μετά γύρισε πάλι στη σφραγισμένη πόρτα. Άνοιξε τη γραμματοθυρίδα. Άδειασε το δοχείο της βενζίνης από τη σχισμή, ακούγοντας το υγρό να χύνεται στις γυμνές ξύλινες σανίδες – ένας ήχος που μόλις ξεχώριζε εξαιτίας της μουσικής. Ένα ρυάκι κύληψε κάτω από την πόρτα και κατέληξε στο κεφαλόσκαλο σχηματίζοντας μια λιμνούλα υδρογονανθράκων. Τέλειο.

Έκλεισε τα μάτια, είπε μια σύντομη προσευχή και πέταξε ένα αναμμένο σπέρτο στη λιμνούλα στα πόδια του. Φοοοοοοο. Μια φλόγα γαλάζια με κίτρινα κρόσσια χώθηκε κάτω από την πόρτα και όρμησε στο σπίτι. Παύση, δύο, τρία, τέσσερα: όσο χρειαζόταν η φλόγα για να συνεχίσει. Πέταξε ένα τούβλο στο παράθυρο του πρώτου ορόφου, σπάζοντας

το γυαλί, επιτρέποντας έτσι στην εκκωφαντική μουσική να δραπετεύσει. Ξαφνιασμένες βλαστήμιες από το εσωτερικό. Και μετά, έπεσε μέσα η πρώτη βόμβα μολότοφ. Χτύπησε στο πάτωμα κι έγινε η έκρηξη, γεμίζοντας το δωμάτιο με φλεγόμενο υγρό. Οι βλαστήμιες έγιναν ουρλιαχτά. Χαμογέλασε κι έριξε στην πυρά και τα υπόλοιπα μπουκάλια.

Πέρασε στην απέναντι πλευρά του δρόμου και κρύφτηκε στις σκιές για να τους δει να καίγονται. Δαγκώνοντας το χείλι του απελευθέρωσε τη στύση του. Αν έκανε γρήγορα θα πρόφτανε να ολοκληρώσει και να φύγει πριν προλάβει να έρθει κάποιος.

Δεν χρειάστηκε να βιαστεί. Πέρασαν δεκαπέντε λεπτά μέχρι να το πάρει είδηση κάποιος, κι άλλα δώδεκα μέχρι να έρθει η πυροσβεστική.

Αλλά τότε ήταν όλοι πια νεκροί.

2

Η Ρόζι Γουίλιαμς πέθανε έτσι όπως είχε ζήσει: άσχημα. Πεσμένη ανάσκελα πάνω στο λιθόστρωτο δρομάκι, με τα μάτια διάπλστα ανοικτά στον γκρίζο-πορτοκαλί νυχτερινό ουρανό, το ψιλόβροχο να σπιθίζει πάνω στο δέρμα της, ξεπλένοντας απαλά το σκουροκόκκινο αίμα από το πρόσωπό της. Ολόγυμνη, όπως τη μέρα που γεννήθηκε.

Οι αστυφύλακες Τζέικομψ και Μπάκαν έφτασαν πρώτοι στον τόπο του εγκλήματος. Ο Τζέικομψ άλλαξε νευρικά πόδι πάνω στο γλιστερό λιθόστρωτο, ενώ η Μπάκαν άφησε να της ξεφύγει μια βρυσιά. «Γαμώτο!» Κοίταξε κάτω το χλωμό, τσακισμένο πτώμα. «Πάει η ήσυχη βάρδια». Τα πτώματα σήμαιναν πολλή γραφική δουλειά. Ένα μικρό χαμόγελο αχνοφάνηκε στο πρόσωπό της. Τα πτώματα σήμαιναν και υπερωρίες, κι ένας Θεός ήξερε πόσο τις χρειαζόταν.

«Θα καλέσω ενισχύσεις». Ο αστυφύλακας Τζέικομψ έπιασε τον ασύρματο και κάλεσε το Κέντρο, ενημερώνοντας ότι η ανώνυμη πληροφορία ήταν αληθινή.

«Για στάκα ίνα λεπτάκ'», ακούστηκε με τη βαριά προφορά του Αμπερντίν το Κέντρο. «Θα πρέπ' να περ'μέντ' ηι-γουβλάκι. Όλοι είν' στη γαμημέν' τη φωτιά. Αμέσως μόλς έχω ελεύτερου επιθεουρητή, θα σ' τον στείλ'».

«Τι;» Η Μπάκαν άρπαξε τον ασύρματο του Τζέικομπς, που ήταν ακόμα συνδεδεμένος με τον ώμο του και παραλίγο να τον γκρεμίσει κάτω. «Τι εννοείς “αμέσως μόλις έχεις ελεύθερο επιθεωρητή”; Εδώ έχουμε να κάνουμε με φόνο. Δεν είναι καμιά γαμημένη φωτιά. Πώς στο διάολο γίνεται μια φωτιά να προηγείται του...»

Η φωνή από το Κέντρο έκοψε τη φράση της στη μέση. *«Για άκου με, δεν με νοιάζ' η ζόρια τραβάς στους σπίτ' σου, και καλὰ θα κάν'ς να τ' αφήσεις εκεί. Θα κάν'ς αυτό που σ' θλώ, διάολε, και θ' ασφαλίσεις τουν τόπου του εγκλήματος μέχρι να σου στείλ' επιθεωρητή. Κι αν πάρ' όλη τη νύχτα, συ θα κάτσεις εκεί και θα περιμέν'ς. Το 'πασες;»*

Η Μπάκαν έγινε βυssινί από τον θυμό αλλά κατάφερε να πει «Μάλιστα, αρχιφύλακα».

«Ουραία». Ο ασύρματος έκλεισε.

Η Μπάκαν άρχισε πάλι να βρίζει. Πώς στο διάολο θα προστάτευαν τον τόπο του εγκλήματος χωρίς την ομάδα του Εγκληματολογικού; Για όνομα του Θεού, έβρεχε, και όλα τα στοιχεία θα τα ξέπλενε το νερό. Και πού στο διάολο ήταν οι επιθεωρητές; Υποτίθεται πως είχαν να κάνουν με φόνο εδώ πέρα – ούτε βαθμοφόρο για να αναλάβει την έρευνα δεν είχαν.

Γράπωσε τον Τζέικομπς από το μπράτσο. «Θέλεις να κά- νεις μια δουλειά;»

Εκείνος συνοφρυώθηκε, καχύποπτος. «Τι δουλειά;»

«Χρειαζόμαστε κάποιον ανώτερο για να αναλάβει την έρευνα. Ο “φιλαράκος” σου μένει εδώ γύρω, έτσι δεν είναι; Ο μίστερ Γαμημένος Ήρωας της Αστυνομίας;»

Ο Τζέικομπς παραδέχτηκε πως ναι, εκεί έμενε.

«Τράβα, λοιπόν, και ξύπνα τον μπάσταρδο. Άσ' τον να το αναλάβει αυτός».

Η αστυνομικά Γουάτσον διέθετε τη χειρότερη συλλογή

από κιλότες και σουτιέν που είχε δει ποτέ ο Λόγκαν. Όλα τα εσώρουχά της έμοιαζαν λες κι είχαν σχεδιαστεί από τους κατασκευαστές του Ζέπελιν στον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο κάποια μέρα που είχαν ρεπό – ήταν όλα τεράστια και γκρίζα. Όχι πως τον τελευταίο καιρό έβλεπε συχνά τα εσώρουχα της Τζάκι, αλλά για μια σύντομη περίοδο είχαν συγχρονιστεί οι βάρδιές τους. Ο Λόγκαν χαμογέλασε πονηρά και γύρισε ανάσκελα. Το φως του διαδρόμου που ερχόταν από την ανοιχτή πόρτα, φώτιζε το αναστατωμένο κρεβάτι.

Με μυσόκλειστα μάτια κοίταξε το ξυπνητήρι: σχεδόν δύο. Ακόμα πέντε ώρες μέχρι να αναγκαστεί να ξεκινήσει τη δουλειά και τις γνωστές βλακείες. Πέντε ολόκληρες ώρες.

Κλικ, το φως στον διάδρομο έσβησε. Μια αχνή σιλουέτα εμφανίστηκε στην πόρτα κι επέστρεψε στο κρεβάτι. Η αστυνομικήνα Τζάκι Γουάτσον τύλιξε το γερό χέρι της γύρω από το στήθος του Λόγκαν και βόλεψε το κεφάλι της στον ώμο του, καταφέροντας έτσι να χώσει τις άκρες από τα κατσαρά μαλλιά της στη μύτη και το στόμα του. Φτύνοντας τες διακριτικά, φίλησε την κορυφή του κεφαλιού της, νιώθοντας το δροσερό κορμί της να κολλάει πάνω στο δικό του. Διέτρεξε με το δάχτυλό της τις μακριές ουλές που διασταυρώνονταν στο στήθος του και ανάγκασε τον Λόγκαν να σκεφτεί πως ίσως πέντε ώρες να μην ήταν τελικά και τόσο πολύς χρόνος...

Η κατάσταση είχε μόλις αρχίσει να γίνεται ενδιαφέρον - σα, όταν χτύπησε το κουδούνι της εξώπορτας.

«Γαμώτο!» μουρμούρισε ο Λόγκαν.

«Άσ' το, τίποτα μεθυσμένοι θα είναι». Το κουδούνι χτύπησε ξανά, πιο επίμονα αυτή τη φορά. Λες και ο παπάρας που το χτυπούσε προσπαθούσε να ανοίξει δρόμο με το δάχτυλο για να μπει μέσα στο κτίριο.

«Δίνε του!» φώναξε μέσα στο σκοτάδι ο Λόγκαν, προκαλώντας μια κρίση γέλιου στην Τζάκι, αλλά ο άγνωστος στο

κουδούνι δεν πτοήθηκε. Μετά, ο ήχος του κινητού του Λόγκαν προστέθηκε στη μεταμεσονύχτια συναυλία θορύβων. «Ω, για όνομα του Θεού!» Γύρισε στο πλευρό, αφήνοντας ένα βογκητό δυσαρέσκειας, και άρπαξε το τηλέφωνο από το κομοδίνο. «Τι;»

«Γεια σας, κύριε. Ο Αρχιφύλακας ΜακΡέι;» Ήταν ο αστυφύλακας Στίβι Τζέικομπς: ο μυθικός Γυμνός Ξιφομάχος του Ολντ Αμπερντίν.

Ο Λόγκαν άφησε το κεφάλι του να πέσει με τα μούτρα στο μαξιλάρι, συνεχίζοντας να κρατάει το τηλέφωνο στο αυτί του. «Τι μπορώ να κάνω για σένα, αστυφύλακα;» ρώτησε και σκέφτηκε ότι καλά θα έκανε να ήταν κάτι σοβαρό για να του αποσπάσει την προσοχή από τη γυμνή αστυνομική Γουάτσον.

«Εμ... κύριε... Να, έχουμε ένα πτώμα... και...»

«Είμαι εκτός υπηρεσίας».

Η αστυνομική Γουάτσον άφησε έναν ήχο που έλεγε, ναι, γαμώτο μου, αλλά αυτό δεν έπαιζε κανένα ρόλο για την Αστυνομία του Γκράμπιαν.

«Ναι, αηλίδα όλοι οι αηλίτοι έχουν πάει σε μια φωτιά και δεν έχουμε υπεύθυνο αξιωματικό, ούτε Εγκληματολογικό ούτε τίποτα».

Ο Λόγκαν έριξε μια βρισιά στο μαξιλάρι. «Εντάξει», μπόρεσε να αρθρώσει. «Πού είσαι;»

Ακούστηκε ξανά το κουδούνι.

«Εμ... εγώ είμαι αυτός».

Άμε στο διάολο!

Ο Λόγκαν σηκώθηκε μουγκρίζοντας από το κρεβάτι κι έβαλε μερικά ρούχα, πριν ορμήσει έξω από το διαμέρισμα, κατέβει τις σκάλες και βγει στην εξώπορτα του κτιρίου αξύριστος και τσαλακωμένος. Ο αστυφύλακας Στίβι, διαβόητος για τη γυμνή εκδοχή του *A Kind of Magic* των Κουίν, στεκόταν στο κεφαλόσκαλο.

«Συγγνώμη, κύριε», είπε με ένοχο βλέμμα. «Εδώ κοντά: γυμνή γυναίκα. Μοιάζει λες και την ξυλοκόπησαν μέχρι θανάτου...» Και οποιαδήποτε σκέψη κι αν είχε ο Λόγκαν για διασκέδαση μέχρι το ξημέρωμα, εξαφανίστηκε στη στιγμή.

Στις δύο και τέταρτο νύχτα προς Τρίτη, το λιμάνι ήταν σχεδόν έρημο. Τα γκριζα γρανιτένια κτίρια έμοιαζαν αφύσικα και κιτρινιάρικα κάτω από τα φώτα των δρόμων, με το περίγραμμά τους να σβήνει στο ψιλόβροχο. Ένα τεράστιο φορτηγό πλοίο, βαμμένο σε φωσφοριζέ πορτοκαλί χρώμα, ήταν δεμένο στην άκρη της Μάρισαλ Στριτ, με τα φώτα του να θυμίζουν φωτοστέφανα, όταν ο Λόγκαν και ο αστυφύλακας Τζέικομπς έστριψαν στη γωνία της Σορ Λέιν. Ήταν ένας στενός μονόδρομος στην καρδιά της περιοχής με τα κόκκινα φώτα του Αμπερντίν: η μία πλευρά ήταν ένας πενταώροφος τοίχος σκούρου γρανίτη με σκοτεινά παράθυρα, η άλλη μια σειρά κτίρια διαφορετικών μεγεθών. Ακόμα και τέτοια ώρα μέσα στη νύχτα, η μυρωδιά ήταν αφόρητη. Τρεις μέρες κατακλυσμιαίας βροχής ακολουθούμενες από μία εβδομάδα καυτής ηλιοφάνειας είχαν γεμίσει τους υponόμεους με πνιγμένα ποντίκια που σάπιζαν ευωδιάζοντας. Στα κτίρια υπήρχαν φώτα νατρίου, αλλά τα περισσότερα ήταν σπασμένα δημιουργώντας μικρές νησίδες κιτρινωπού φωτός σε μια σκοτεινή θάλασσα. Το λιθόστρωτο γυάλιζε κάτω από τα πόδια τους καθώς ο αστυφύλακας Στίβι κατηύθυνε τον Λόγκαν σε μια λιμνούλα σκοταδιού στο μέσο περίπου του δρόμου. Μια ένστολη ήταν σκυμμένη εκεί, πάνω από κάτι που άσπριζε στο έδαφος. Ένα σώμα.

Ακούγοντάς τους να πλησιάζουν, η αστυφύλακας ανασηκώθηκε κι έστρεψε τον φακό της ολόγιστα στα πρόσωπά τους. «Ω», είπε χωρίς ενθουσιασμό. «Εσείς είστε». Κάνοντας ένα βήμα, έριξε τη δέση φωτός στο γυμνό πτώμα.

Ήταν γυναίκα, με το πρόσωπο χτυπημένο και μελανιασμένο, το ένα μάτι σχεδόν κλειστό από το πρήξιμο, τη μύτη σπασμένη, το ζυγωματικό σπασμένο, το σαγόνι σπασμένο και με λειψά δόντια. Είχε ένα κολιέ από σκούρες κόκκινες μελανιές γύρω από τον λαιμό.

Δεν ήταν κανένα ξεπεταρούδι. Η λιπαρή λευκή σάρκα των μηρών είχε τις πτυχώσεις της κυτταρίτιδας, ραγάδες σχημάτιζαν δίπλες στο στομάχι της, και ανάμεσα ξεχώριζε κοντό άγριο τρίχωμα, στερημένο εδώ και καιρό την ολική ερασιτεχνική αποτρίχωση. Ένα τριαντάφυλλο κι ένα ματωμένο σιλιέτο ήταν χτυπημένα με τατουάζ στο γαλακτόχρωμο δέρμα πάνω από το αριστερό στήθος, με το ψεύτικο αίμα να αρνείται να ξεπλυθεί από τη βροχή.

«Χριστέ μου, Ρόζι», είπε ο Λόγκαν και γονάτισε στο κρύο, βρεγμένο λιθόστρωτο για να τη δει από κοντά. «Ποιος στο διάολο σου το έκανε αυτό το πράγμα;»

«Την ξέρατε;» Η ερώτηση έγινε από την εκνευρισμένη αστυφύλακα. «Ήσαστε πελάτης της;»

Ο Λόγκαν την αγνόησε. «Ρόζι Γουίλιαμς. Δούλευε σ' αυτούς εδώ τους δρόμους από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου. Ένας Θεός ξέρει πόσες φορές την είχαν μπουζουριάσει για ψάρεμα πελατών». Έσκυψε μπροστά κι έλεγξε αν υπήρχε παλμός στον λαιμό της.

«Ξέρω ότι δεν το πιστεύετε, αλλά το ελέγξαμε ήδη εμείς», είπε η αστυφύλακας. «Είναι τέζα πέρα για πέρα».

Η βροχή έπνιξε τον ήχο μεθυσμένων φωνών – τραγούδια και οχλαγωγία κάπου πέρα στις αποβάθρες. Ο Λόγκαν ανασπώθηκε και κοίταξε το δρομάκι. «Εγκληματολογικό; Εισαγγελέας; Γιατρός υπηρεσίας;»

Η αστυφύλακας έβγαλε ένα περιφρονητικό ρουθούνισμα. «Μάλλον αστειεύεστε, έτσι; Έχουν μαζευτεί όλοι σ' εκείνη τη φωτιά. Είναι πολύ πιο σημαντική από μια κακομοίρα που τη σκότωσαν στο ξύλο», δήλωσε και σταύρωσε

τα χέρια στο στήθος. «Δεν μας έστειλαν ούτε καν έναν κανονικό υπεύθυνο αξιωματικό κι αναγκαστήκαμε να βολετούμε μ' εσάς».

Ο Λόγκαν έσφιξε τα δόντια. «Θέλεις να πεις κάτι, αστυφύλακα;» ρώτησε και την πλησίασε αρκετά ώστε να μυρίσει τον καπνό του τσιγάρου στα χνότα της. Εκείνη τον κοίταξε κατάματα με ένα ύφος λες και φορούσε στο πρόσωπό της μάσκα δυσaráσκειας.

«Πώς είναι ο αστυφύλακας Μείτλαντ;» τον ρώτησε με φωνή εξίσου παγωμένη με το πτώμα στα πόδια τους. «Άκομα ζωντανός;»

Ο Λόγκαν κατάφερε να καταπιεί την απάντησή του. Ήταν ο ανώτερος αξιωματικός της και είχε την υποχρέωση να φερθεί ως ώριμος ενήλικος. Αλλά εκείνο που ήθελε να κάνει στην πραγματικότητα ήταν να βρει έναν από αυτούς τους ψόφιους, βρομερούς αρουραίους και να της τον χώσει ολόγισα...

Φωνές ακούστηκαν από την άλλη άκρη του στενού, εκεί που συνδεόταν με τη Ρίτζεντ Κουέι. Τρεις άντρες εμφανίστηκαν τρεκλίζοντας στη γωνία, στηρίχτηκαν ο ένας στον άλλον, άνοιξαν τα φερμουάρ τους κι άρχισαν να γελάνε όταν πίδακες από αχνιστά ούρα τινάχτηκαν πάνω στους τοίχους. Ο Λόγκαν γύρισε στην αυτάρεσκη, προκλητική ένστολη. «Αστυφύλακα», είπε μειδιώντας συγκρατημένα, «υποτίθεται ότι ασφαλίζετε τον τόπο του εγκλήματος. Γιατί, λοιπόν, βλέπω τρεις άντρες να κατουράνε το σύμπαν;»

Για μια στιγμή φάνηκε ότι θα του αντιμιλούσε, αλλά τελικά άφησε ένα περιφρονητικό ρουθούνισμα και κατευθύνθηκε προς την άκρη του στενού. «Ει! Εσείς! Τι σκατά κάνετε εκεί πέρα;»

Κι έτσι έμεινε ο Λόγκαν και ο αστυφύλακας Στίβι με το κακοποιημένο πτώμα της Ρόζι Γουίλιαμς. Ο Λόγκαν έβγαλε το κινητό του και κάλεσε το Κέντρο, ζητώντας ενημέρω-

ση σχετικά με τον γιατρό υπηρεσίας, το Εγκληματολογικό, τον ιατροδικαστή, τον Εισαγγελέα και τον υπόλοιπο θίασο που αναλάμβανε κάθε ύποπτο θάνατο. Αποτέλεσμα μηδέν: όλοι ήταν ακόμα απασχολημένοι με τη μεγάλη φωτιά στο Νόρθφιλντ, αλλά ο επιθεωρητής ΜακΦέρσον θα ερχόταν το συντομότερο δυνατόν. Στο μεταξύ, ο Λόγκαν έπρεπε να μείνει εκεί που ήταν και να φρόντιζε ώστε να μη σκοτωθεί κανένας άλλος.

Μία ώρα αργότερα, δεν είχε φανεί ακόμα κανένα ίχνος του επιθεωρητή ΜακΦέρσον ή του Εγκληματολογικού, αλλά είχε έρθει ο γιατρός υπηρεσίας. Τουλάχιστον είχε σταματήσει η βροχή. Ο γιατρός φόρεσε τη λευκή χάρτινη προστατευτική στολή και προχώρησε στη Σορ Λέιν περνώντας κάτω από τη γαλάζια ταινία με την ένδειξη ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ, με την οποία η αστυφύλακας Μπάκαν είχε αποκλείσει το στενό.

Ο γιατρός Γουίλσον δεν ήταν στα καλύτερά του στις τρεισήμισι τη νύχτα, πράγμα που επιβεβαίωσε με τρόπο ξεκάθαρο όταν άφησε την ιατρική τσάντα του να πέσει σε μια βρομερή λιμνούλα νερού κι εκτόξευσε μια χυδαία βρισιά. Οι σακούλες κάτω από τα μάτια του ήταν οικογενειακού μεγέθους και η μύτη του κόκκινη κι ερεθισμένη από ένα καλοκαιρινό κρύωμα.

«Μέρα, γιατρέ», είπε ο Λόγκαν, και το μόνο που άκουσε ήταν ένα μουγκρητό καθώς ο γιατρός έσκυβε πάνω από το σώμα ελέγχοντας για σφυγμό.

«Είναι νεκρή», είπε, ανασπκώθηκε κι έκανε να επιστρέψει στο αυτοκίνητό του.

«Μια στιγμή!» είπε ο Λόγκαν και τον έπιασε από το μπράτσο. «Αυτό είναι όλο; “Είναι νεκρή”; Το ξέρουμε πως είναι νεκρή. Θα διακινδυνεύατε κάποια εικασία για το πότε και το πώς;»

Ο γιατρός συνοφρυώθηκε. «Δεν είναι δική μου δουλειά, τράβα ρωτά κάναν ιατροδικαστή».

Ξαφνιασμένος, ο Λόγκαν άφησε το μπράτσο του ηλικιωμένου άντρα. «Δύσκολη η νύχτα;»

Ο γιατρός Γουίλσον έτριψε κουρασμένα το πρόσωπό του και ακούστηκε ο ήχος από τα αζύριστα γένια του. «Συγγνώμη. Η αλήθεια είναι πως είμαι κομμάτια...» Έριξε πάνω από τον ώμο του μια ματιά προς το γυμνό σώμα της Ρόζι και αναστέναξε. «Το καλύτερο που μπορώ: αμβλύ τραύμα. Οι μώλωπες δεν είναι πολύ εκτεταμένοι, κι έτσι η κυκλοφορία του αίματος θα πρέπει να σταμάτησε αρκετά γρήγορα. Αν λάβω υπόψη και την πελιδνότητα, θα 'λεγα ότι έγινε πριν από τρεις με τέσσερις ώρες». Έπνιξε ένα χασμουρητό. «Τη σκότωσαν στο ξύλο».

Ήταν τέσσερις και είκοσι όταν κατέφθασαν όλοι, αλλά ο γιατρός Γουίλσον είχε φύγει εδώ και πολλή ώρα. Ο ήλιος είχε ξεκινήσει ήδη τη διαδρομή του, ο ουρανός είχε πάρει ένα απαλό λεμονί χρώμα με γκρίζες πινελιές, αλλά η Σορ Λέιν παρέμενε βυθισμένη στις σκιές.

Το βρόμικο λευκό βαν του Εγκληματολογικού άφησε την οδό διπλής κυκλοφορίας και μπήκε με την όπισθεν στο δρομάκι, με έναν μοναχικό τεχνικό με λευκή προστατευτική στολή να το καθοδηγεί. Άνοιξαν οι δύο πόρτες στο πίσω μέρος και ξεκίνησε η τελετουργική πάλη με την τέντα του Εγκληματολογικού: μεταλλικοί πάσσαλοι και φύλλα γαλάζιου πλαστικού πάνω από το πτώμα της Ρόζι Γουίλιαμς. Μια γεννήτρια βρυχήθηκε μπαίνοντας σε λειτουργία, φτύνοντας γαλάζιο καπνό στον πρωινό αέρα –η μυρωδιά του ντίζελ να πολεμάει τη δυσωδία των σαπισμένων ποντικών– και δίνοντας ζωή με τριγμούς σε δύο μεγάλους προβολείς. Λίγο μετά εμφανίστηκε και η Εισαγγελέας και πάρκαρε στην άλλη άκρη του στενού, εκεί που έβγαινε στη Ρίτζεντ

Κουέι. Ήταν μια ελκυστική ξανθιά σαραντάρα, που έδειχνε σχεδόν τόσο κουρασμένη όσο ένιωθε ο Λόγκαν, και μύριζε ανεπαίσθητα καπνό. Μια νεότερη γυναίκα με σοβαρή έκφραση την ακολουθούσε κατά πόδας: σγουρά μαλλιά, ορθά-νοιχτα μάτια και ντοσιέ στο χέρι. Ο Λόγκαν τους έκανε μια γρήγορη ενημέρωση καθώς εκείνες φορούσαν τις προστατευτικές στολές, και μετά αναγκάστηκε να τα πει όλα από την αρχή όταν εμφανίστηκε η ιατροδικαστής. Η δρ Ίζομπελ ΜακΆλνιστερ: κουρασμένη, εκνευρισμένη κι έτοιμη να ξεσπάσει τα νεύρα της στον Λόγκαν. Δεν υπήρχε τίποτα καλύτερο από μια πρώην φιλενάδα για να χάσεις όλη τη διασκέδαση από τον τόπο του εγκλήματος. Και *ακόμα* κανένα ίχνος του επιθεωρητή ΜακΦέρσον. Πράγμα που σήμαινε ότι ο Λόγκαν παρέμενε υπεύθυνος για οτιδήποτε πήγαινε στραβά. Λες και δεν είχε ήδη αρκετά να τον ανησυχούν. Το μόνο θετικό ήταν ότι όλο αυτό δεν θα ήταν για πολύ ακόμα δικό του πρόβλημα: δεν υπήρχε καμία πιθανότητα να του αναθέσουν την έρευνα για τη δολοφονία. Δεν το επέτρεπε το πρόσφατο παρελθόν του. Δεν το επέτρεπε το γεγονός ότι λίγο έλειψε να προκαλέσει τον θάνατο του αστυφύλακα Μέιτλαντ σε μια αποτυχημένη έφοδο. Όχι, αυτή η υπόθεση θα πήγαινε σε κάποιον άλλον που θα φρόντιζε να μην τα κάνει μούσκεμα. Κοίταξε το ρολόι του. Σχεδόν πέντε. Είχε ακόμα δύο ώρες μέχρι να ξεκινήσει η πρωινή βάρδια του και βρισκόταν ήδη στο πόδι τη μισή νύχτα.

Μ' έναν κουρασμένο αναστεναγμό, ο Λόγκαν εγκατέλειψε το κρύο φως της αυγής για να χωθεί κάτω από την τέντα του Εγκληματολογικού. Θα ήταν μια πολύ μεγάλη μέρα.